

CHƯƠNG X

Cô dâu chú rể bước xuống xe, đi vào nhà hàng, thỉnh thoảng chú rể quay lại nhìn cô dâu, ánh mắt không giấu được sự âu yếm, hân hoan. Có thể thấy được anh ta hết sức ý thức ngày vui trọng đại của mình.

Huệ Linh đi phía sau cô dâu, miệng lúc nào cũng cười không ngớt. Cô cũng diện lộng lẫy trong bộ cánh của phù dâu. Chỉ thiếu mỗi vòng hoa trên đầu và có thể lầm lẫn giữa cô với cô dâu. Huệ Linh tưởng Thu Vân sẽ từ chối đề nghị của cô, không ngờ khi chuẩn bị đám cưới, Thu Vân mời cô làm phù dâu, điều đó khiến cô khoái chí ra mặt.

Cô dâu chú rể đứng ở cửa đón khách. Khuôn mặt cô dâu xinh đẹp. Nhưng có gì đó thiếu vẻ hân hoan. Cô cũng mỉm cười khi chào khách. Cũng đón nhận những lời chúc. Nhưng nếu tinh ý sẽ nhận ra vẻ kém vui, không giống như chú rể.

Khách đến đã đông đủ. Khi chú rể định dìu cô dâu vào trong thì một chiếc xe chạy vào sân, gần sát thêm. Rồi Quốc Tuấn bước xuống. Anh chậm rãi đi đến phía cửa. Đến trước mặt cô dâu :

- Xin chúc mừng.

Thu Vân thoáng chớp mắt, cười gượng :

- Mời anh vào trong.

Thầy Chuyên không biết Quốc Tuấn, nên hơi ngạc nhiên khi thấy vẻ thiếu tự nhiên của Thu Vân. Còn Huệ Linh thì cười xởi lởi. Rồi khoát tay anh đi vào. Cô nghiêng đầu hỏi lớn :

- Sao anh đi một mình vậy, Vân có mời anh với hai người nữa mà. Cánh nữ thì đông, nhưng bên con trai có ba người thôi. Anh Quân với anh Đại đâu ?

- Anh không biết, có lẽ họ tới sau.

Huệ Linh liếc nhìn chú rể. Rồi quay lại nói vào tai Quốc Tuấn:

- Vân nó không nói với chồng nó anh là ai, mà anh cũng đừng nói gì nhé, đừng để lộ ra cái gì nhé.

Quốc Tuấn nhìn cô với vẻ ngạc nhiên :

- Tại sao dặn anh như vậy, em sợ anh quậy à ?

- Ừ... Ờ... em không nghĩ vậy, nhưng đừng làm gì thì hay hơn.

Quốc Tuấn kéo tay cô :

- Tốt hơn hết em ngồi một bàn với anh. Anh chỉ ở đây một lát rồi về. Em cũng đừng nói gì nhiều, đó là cách hay nhất nếu em không muốn chồng cô ấy nghi ngờ.

Huệ Linh phản đối :

- Em phải đi theo nhỏ Vân chứ, em là phù dâu mà. Anh ngồi đây đi, chút nữa em trở lại.

Nói rồi cô đẩy Quốc Tuấn ngồi xuống ở một bàn giữa phòng. Rồi thoăn thoắt đi đến phía Thu Vân. Nhưng cô vừa đi được nửa đường thì chợt đứng lại. Khi thấy từ ngoài cửa, một người mặc bộ vest đen, mang kính đen đi vào.

Có lẽ Huệ Linh sẽ không để ý anh ta lắm, nếu không có cặp kính bí ẩn trên mặt anh ta. Giữa nơi khách khứa lịch sự và lộng lẫy. Anh ta có vẻ hơi nổi bởi cặp kính không giống ai đó. Cô nhìn anh thật lâu, rồi ngờ ngợ một nét quen quen. Và cô đi thẳng đến trước mặt anh ta :

- Xin lỗi, trông anh quen quen, mời anh ngồi.
- Cảm ơn.

Anh ta trả lời, nhưng đôi mắt thì hình như không nhìn cô. Huệ Linh thấy anh ta quay đầu như tìm kiếm. Cô buột miệng :

- Xin lỗi, có phải anh là ?
- Là ai mặc tôi, cô nhiều chuyện quá.

Trong khoảnh khắc, Huệ Linh vụt nhớ ra. Cô khẽ kêu lên :

- Huy Bình.

Chẳng lẽ anh ta đã ra tù ? Và làm sao anh ta biết được ngày cưới của Thu Vân ? Anh ta đến đây làm gì mới được.

Huệ Linh lo lắng trở lại bàn tìm Quốc Tuấn. Nhưng đi được giữa chừng, cô lại quay ngoắt rẽ về phía Thu Vân.

Khi cô đến cạnh Thu Vân thì Huy Bình đã đến trước mặt 2 người. Thu Vân nhìn anh ta chăm chú, mặt chợt tái đi, cô thốt lên rờ rạc :

- Anh tới đây làm gì ?
- Trong khi anh ngồi trong tù vì em, lúc nào cũng thương nhớ em, thì ở ngoài em bỏ đi lấy chồng, em là đồ phản bội.

Huệ Linh kêu lên :

- Ê, anh đừng có nói bậy, nó yêu anh hồi nào mà bảo là phản bội. Mà anh tới đây để làm gì ?

Thầy Chuyên nghiêm giọng :

- Anh là ai, tại sao nói với vợ tôi như vậy ?

Thu Vân nói như van xin :

- Anh đã gây cho tôi quá nhiều phiền phức rồi, xin đừng quấy rối tôi nữa.

- Tôi đã từng nói với cô, nếu cô phản bội tôi thì hai đứa cùng chết chung, cô không nhớ sao.

Bất ngờ anh ta rút trong áo ra một con dao nhỏ, sáng loáng đâm vào ngực thầy Chuyên. Và nhanh như cắt, anh ta rút nó ra cắm mạnh vào ngực Thu Vân.

Khi mọi người túa đến thì anh ta đã quay ra đâm liên tục vào người mình. Những phụ nữ yếu bóng vía ngất xỉu khi thấy cảnh tượng khủng khiếp đó. Cả Huệ Linh cũng khuyu xuống bất tỉnh.

Bà Xuyên, Quốc Tuấn và Huệ Linh đứng bên giường, căng thẳng theo dõi những biến đổi trên mặt Thu Vân. Mí mắt cô khẽ động đậy, và như khó khăn lắm, vượt lên sự yếu ớt của cơ thể, cô từ từ mở mắt. Huệ Linh la nhỏ :

- Nó tỉnh rồi, lạy trời.

Thật ra vết thương của Thu Vân không nguy hiểm lắm. Nhưng cô quá kinh hoàng, cộng với sự mệt mỏi kéo dài, nên cô quy hấn. Rất may là con dao không chạm trúng tim cô như Huy Bình đã muốn.

Thu Vân mấp máy đôi môi, mắt vẫn đăm đăm nhìn bà Xuyên :

- Anh Chuyên có sao không mẹ ?

Bà Xuyên cúi xuống gần cô, dịu dàng :

- Không sao đâu con, nó đang nằm ở phòng bên kia, khi nào khỏe con có thể qua thăm nó mà.

- Chắc anh ấy giận con lắm.

Cô chỉ nói được bao nhiêu đó, rồi nằm im. Nhắm mắt lại. Cô nhớ lại những gì xảy ra trong buổi tối đó. Và nghĩ đến những gì sẽ xảy đến cho mình. Rồi lặng lẽ khóc.

Cô không biết rồi đây thầy Chuyên sẽ có thái độ ra sao ? Sẽ hận hay bằng lòng tha thứ ? Và cuộc hôn nhân này sẽ đi về đâu khi luôn bị đe dọa. Chưa bao giờ cô có cảm giác suy sụp như bây giờ.

Huệ Linh vỗ nhẹ tay cô :

- Mà đừng có khóc, Vân, đang bị thương mà khóc không tốt đâu.

- Linh nó nói đúng đó con, đừng có suy nghĩ nhiều. Chuyện cũng còn giải quyết được mà. Đợi con khỏe đi rồi tính.

Thu Vân cố nín khóc. Nhưng không được. Cô nhắm mắt nhưng tiếng khóc vẫn thoát ra từ lồng ngực. Nhìn cô đầy thê lương bất lực.

Huệ Linh an ủi rồi rít :

- Đừng buồn nữa Vân, thì mai một ra viện rồi mà với anh ấy sống bình thường, ảnh đâu có chết mà sợ. Coi như đám cưới gặp chuyện xui đi, có gì đâu.

Thu Vân vẫn không ngừng khóc :

- Hấn thế nào rồi ?
- Mà nói ai, ờ, Huy Bình hả ?

Cô hạ giọng như ngán ngấm :

- Hấn không chết, nhưng bị thương nặng lắm. Bác sĩ bảo hấn có tiền sử bệnh thần kinh. Cộng với lối sống trác táng và uống rượu nên hấn hư người. Lần này người ta điều trị cho hấn lành lặn rồi chuyển qua bệnh viện tâm thần.

Nghe câu đó, Thu Vân thoáng nhăn mặt ghê sợ. Cô chột lặn lộn trên giường, khóc nức lên :

- Tại sao tôi vướng phải một người như vậy chứ.

Mọi người vội kèm cô lại. Nhưng Thu Vân đang quá căng thẳng, cô vẫn giãy giụa và khóc. Quốc Tuấn phải gọi cô y tá vào. Thu Vân được tiêm một mũi thuốc an thần mới dịu lại và ngủ thiếp đi.

Khi Thu Vân thức dậy trong phòng chỉ còn một mình Quốc Tuấn. Anh đang ngồi bên cạnh giường nhìn cô, khuôn mặt có vẻ u ám. Thấy cô mở mắt, anh vẫn lặng thinh nhìn cô. Thu Vân định ngồi lên, nhưng anh ngăn lại :

- Em cần gì, để anh làm, đừng cử động.

Thu Vân lắc đầu :

- Em muốn ngồi lên, em thấy khó thở quá.

Quốc Tuấn đứng dậy đỡ cô dựa vào thành giường :

- Em có muốn uống nước không ?

Thu Vân lặng thinh. Rồi khẽ gỡ tay anh ra khỏi tay cô :

- Mẹ em đâu rồi, sao anh lại ở đây ?

Quốc Tuấn không trả lời, chỉ lặp lại :

- Anh rót nước cho em nghe.
- Em không muốn uống, mẹ em đâu rồi ?

- Em đừng đòi phải có mẹ một bên như vậy, bác phải về nhà nghỉ một chút chứ, em có biết mấy đêm liền mẹ em thức sáng đêm không ?

- Tại sao anh ở đây, anh có biết như vậy bất tiện lắm không ?
- Nếu em muốn, thì khi nào em rời viện, anh sẽ không đến tìm em nữa.

Thu Vân lặng thinh một lát, rồi hỏi với vẻ khẩn thiết :

- Anh nói thật với em đi, anh Chuyên có sao không ? Tại sao mấy hôm nay anh không đến thăm em ?

- Em khỏe đi rồi nói chuyện đó cũng không muộn.

- Đừng nói câu đó với em nữa, tại sao mỗi lần em nhắc anh ấy thì mọi người tìm cách tránh né, có phải anh chết rồi không, có không ?

- Không, em đừng nói bậy.

- Không chết, vậy thì anh bị thương nặng lắm phải không ? Em xin anh mà, làm ơn nói thật với em đi. Có phải anh bị thương nặng lắm không ?

Quốc Tuấn nhìn cô một cách bất lực. Cái nhìn đó làm Thu Vân hiểu theo nghĩa khác :

- Có nghĩa là hẳn đã làm anh sắp chết, rồi đây gia đình bên chồng em sẽ ghét em, sẽ xem em là tai họa. Trời ơi sao tôi lại vướng vào một người ghê tởm như vậy chứ.

Nói đến đó, cô lại khóc òa lên. Quốc Tuấn giữ khuôn mặt cô trong tay anh :

- Bình tĩnh lại đi Vân. Em nghĩ quá xa rồi, thật ra chồng em chỉ bị thương xoàng thôi, nhẹ hơn em rất nhiều. Em nên lo cho em đi. Đừng lo cho anh ta.

Thu Vân quệt nước mắt :

- Nếu anh ấy đã khỏe thì phải đến thăm em chứ. Anh ấy thừa biết em bị thương mà.

- Có thể anh ta còn bận nhiều chuyện.

- Em không chấp nhận được cách giải thích đó. Anh ấy không bao giờ quan trọng công việc hơn sức khỏe của em. Có chuyện gì rồi phải không ?

- Thật tình là anh không biết.

Thu Vân ngửa đầu ra gối. Cô nhắm mắt suy nghĩ một mình. Cô cứ ngồi yên như vậy thật lâu, rồi tung mền bước xuống giường :

- Em muốn đi tìm anh Chuyên.

Quốc Tuấn ấn cô nằm xuống gối:

- Bác sĩ nói em còn yếu lắm, khoan đi ra ngoài đã.

- Mặc kệ em, tự em đi được. Em có cảm tưởng mấy hôm nay mọi người muốn giấu em chuyện gì đó. Cả anh cũng vậy. Vậy thì tự em sẽ đi tìm hiểu.

- Không được. Em phải lo cho em đã.

- Em khỏe rồi, không cần anh lo, tại sao anh cứ ngăn cản em, anh lấy quyền gì chứ, buông em ra đi.

Vẻ mặt Quốc Tuấn vẫn điềm đạm, nhưng giọng nói cứng như thép :

- Em muốn tìm hiểu chuyện gì, anh không cản, nhưng anh không cho phép em ra khỏi phòng lúc này. Nhất là tìm cách đến gặp anh ta.

- Anh không có quyền.- Thu Vân la lên.

Ngay lúc đó, Huệ Linh bước vào :

- Mà đừng có làm dữ như vậy Vân, anh Tuấn không cho là có lý do, mọi người chỉ lo cho mà thôi, làm gì la dữ vậy.

Thu Vân buông mình xuống gối, mệt mỏi :

- Lý do gì ?

- Thì mà ráng nghỉ ngơi cho khỏe đi, rồi tìm hiểu sau.

Thu Vân có vẻ bị kích động trở lại, cô nói như hét :

- Vậy thì mọi người làm ơn nói với tôi sự thật đi, tại sao cứ giấu giếm hoài vậy, tao đang muốn chết đi cho rồi, bao nhiêu đây chưa đủ sao ?

Huệ Linh nhìn Quốc Tuấn như khó xử, rồi nói thẳng :

- Được rồi, để tao nói, anh Chuyên tuyên bố hủy bỏ đám cưới rồi, gia đình anh ta làm dữ với dì Xuyên. Vì họ đổ lỗi mà làm hại con của họ. Đây, chuyện là vậy đó, mà biết lúc này thì có lợi gì chứ.

Thu Vân rưng rưng nhìn Huệ Linh, rồi thì thào :

- Có chuyện đó nữa sao ?

Cô lảm bảm trong nước mắt :

- Thật là kinh khủng.

- Tại cái tên điên đó mà ra cả.

Nãy giờ Quốc Tuấn vẫn lặng thinh theo dõi phản ứng của Thu Vân. Thấy cô không la hét nữa, anh có vẻ yên tâm hơn :

- Trước sau gì em cũng phải đến nói chuyện với anh ta. Nhưng đang yếu sức thế này, liệu em có chịu nổi vết thương mới không. Cách cư xử của anh ta không làm em đau về thể xác. Nhưng sẽ chết theo cách khác, em biết sớm thì có lợi gì chứ.

Thu Vân vẫn nằm yên, Huệ Linh nhìn cô lo ngại:

- Mà nghĩ gì vậy Vân ?

- Còn gì nữa đâu mà nghĩ. Tao không muốn nhớ tới cái gì nữa hết.

Huệ Linh thở dài, nhả mặt :

- Tao không hiểu nổi tại sao anh ta từ hôn, anh ta giận cái gì chứ, mà đâu có lỗi gì đâu. Hay là anh ta sợ bị liên lụy. Theo anh thì tại sao, anh Tuấn ?

Quốc Tuấn lắc đầu đăm chiêu :

- Anh không biết.

Và anh bỏ ra hành lang đứng. Trong phòng, Thu Vân khóc lặng lẽ một mình. Huệ Linh hết nhìn ra ngoài cửa rồi đến nhìn Thu Vân. Thình thoảng lại chép miệng rầu rĩ. Cô ngồi bó gối ngẫm nghĩ một mình. Và nhớ lại hình ảnh lúc đám cưới Thu Vân mà nổi gai ốc khắp người.

Thu Vân bước vào phòng khách, cô khẽ gật đầu chào bà Quỳnh. Nhưng cô chỉ được đáp lại bằng cái nhìn lạnh nhạt, đầy ác cảm. Bà bảo cô ngồi chờ, rồi biến mất sau cửa.

Nếu không nghe Huệ Linh nói trước, có lẽ thái độ đó sẽ làm Thu Vân chói với. Bị xúc phạm. Nhưng cô đã chuẩn bị tinh thần chờ đợi điều tồi tệ nhất, nên sự thay đổi đó không làm cô bị sốc lắm.

Một lát sau Chuyên đi ra. Thu Vân ngẩng nhanh đầu nhìn anh, chờ đợi thái độ của anh. Và cô được đón tiếp bằng một thái độ khách sáo :

- Xin lỗi đã để cô chờ lâu, cô ra viện lúc nào vậy ? Đã khỏe hẳn chưa.

Mặc dù đã biết trước, vậy mà ngôn ngữ của anh vẫn làm Thu Vân thấy bàng hoàng. Cô nuốt nước miếng, cố nói bình thường :

- Em khỏe rồi. Hôm đó anh có sao không ?

- Chỉ bị trầy chút thôi, không có gì đáng kể.

"Anh không hề hấn gì, vậy mà không thèm đến thăm em, em không tưởng tượng nổi anh có thể bỏ mặc em như vậy, quay lưng nhanh như vậy". Thu Vân nghĩ thầm một cách đau đớn. Cô lắc mạnh đầu, cố tránh để đừng bị xúc động. Bây giờ là lúc nói chuyện bằng lý trí chứ không phải bằng sự yếu mềm tình cảm.

Chuyên thản nhiên đốt thuốc hút :

- Chúng ta nói chuyện chứ ?

- Vâng, em đến chỉ để nói về chuyện của mình, em đã nghe ý định từ hôn của anh, chuyện đó làm em đau khổ vô cùng.

- Tôi cũng vậy, nhưng tôi không dám phiêu lưu cưới một người mà tôi không hiểu hết về cô ta. Cô đã làm tôi hình ảnh sụp đổ. Tôi có thể bỏ qua quá khứ của cô, nhưng không bỏ qua sự dối trá.

- Em không hề dối trá. - Thu Vân kêu lên.

Chuyên cười mỉa mai :

- Dùng từ đó hơi nặng phải không, nếu nói nhẹ hơn là không thành thật. Rõ ràng cô cố ý giấu giếm, lừa gạt. Liệu tôi có thể tin cậy để sống suốt đời với một người như cô không ?

- Có lẽ sai lầm của em là không kể chuyện đó với anh, em không biết lý giải tâm lý đó thế nào. Nhưng nếu biết có chuyện như vậy, chắc chắn em sẽ nói điều đó trước tiên.

- Bây giờ muộn rồi, tôi không cần nghe giải thích, tôi chỉ hiểu một điều là ngay từ đầu, cô đã không thành thật. Và tôi không muốn sống với cô. Vĩnh viễn chia tay, như vậy sẽ làm tôi thanh thản hơn.

Thu Vân nói nhỏ :

- Xin anh khoan quyết định, cho em một thời gian nữa đi, lúc đó anh hãy suy nghĩ để khẳng định lại chính anh, là anh có thật sự thanh thản không ?

Nét mặt Chuyên vẫn lãnh đạm :

- Tôi không muốn bị vướng bận nữa. Tính tôi là vậy, trong tình cảm, tôi muốn mọi thứ đều rạch ròi. Yêu là yêu, không là không, không thể lấp lửng.

- Không phải vậy đâu, tình cảm không phải là bài toán, rồi anh sẽ hiểu điều đó, cái đó em đã trải qua rồi nên em biết, em xin anh, đừng có khẳng khẳng như vậy.

- Bao giờ cô rảnh, mai được không ?

Thu Vân hoang mang :

- Anh muốn làm gì ?

- Tôi muốn chúng ta ly hôn ngay. Vì chỉ mới đăng ký, chắc không cần thủ tục rắc rối lắm đâu. Xé bỏ giấy đăng ký kết hôn tại phường là xong, sau này không sợ bị rắc rối.

Thu Vân tuyệt vọng nhìn Chuyên. Cô cố gắng thuyết phục :

- Đừng làm như vậy mà anh.

- Ngược lại, tôi muốn giải quyết càng nhanh càng tốt. Đã không thể sống với nhau thì kéo dài để làm gì.

Thu Vân liếm môi, thu hết can đảm hỏi thẳng :

- Có phải sợ anh ta không ?

Chuyên điềm nhiên :

- Nếu như vậy thì sao ? Tôi không muốn sống với một người mà lúc nào tính mạng cũng bị đe dọa.

Thu Vân im lặng. Cuối cùng thì điều cô nghi ngờ là có thật. Tuy nhiên, cô cũng cố gắng lần cuối cùng :

- Em nghĩ, khi đã yêu nhau, thì không có trở ngại nào có thể cản được, và anh ta không đáng để anh đánh đổi với em.

- Không. Tôi không dám phiêu lưu. Và tôi nghĩ, nếu cô không hứa hẹn gì, chắc anh ta không phản ứng điên cuồng như vậy.

- Anh hiểu lầm rồi, thật tình là em không quen biết với anh ta. Đó là một người bất thường, bị tâm thần.

Chuyên nhìn cô ghê sợ:

- Trước đây cô thác loạn tới mức giao du bừa bãi như vậy sao. Có lẽ đó là lý do để người yêu cô tìm đến người khác.

Thu Vân lặng người ngồi im. Rồi cô cười khẽ :

- Khi đã nghi kỵ em, thì anh suy luận cả những điều tồi tệ nhất, em biết có nói anh cũng sẽ không nghe. Thôi được, em sẽ không thanh minh gì cả.

- Tôi cũng không thích nói nhiều, điều làm tôi sợ nhất là phải nghe lý giải, trách móc và đổ lỗi cho nhau. Tốt hơn hết là mỗi người tự trọng một chút, đừng trách gì nhau cả.

- Thà anh cứ điều tra cho cận kề, nói nặng em cũng được. Rồi hàn gắn lại, anh giải quyết thẳng thừng như vậy, em thấy uất ức lắm.

- Tùy cô.

- Anh phải hiểu một điều, em không có lỗi trong chuyện này.

- Tôi chỉ hiểu một điều, cô đã lừa dối tôi, để cuối cùng là hậu quả như vậy. Nếu hôm đó anh ta thành công, thì bây giờ gia đình tôi và cô đều đau khổ. Cô có nghĩ tới chuyện đó không ?

Thu Vân hỏi với vẻ buồn rười rượi :

- Em muốn biết anh có còn coi trọng tình cảm của mình không, hãy nói thật với em đi. Em nghĩ, khi anh đã quyết định cưới em, tức là anh cần em. Mà nếu đã cần, thì anh không thể vì một người loạn trí mà quyết định xa em.

- Có lẽ tình cảm đã hết rồi Vân ạ. Bây giờ tôi chỉ còn thấy nhẹ nhàng vì thoát chết. Và tôi không muốn cái sợ đó đeo đẳng tôi suốt đời.

- Sao anh không phản ứng tích cực hơn một chút. Sao không làm gì để bảo vệ tình cảm của mình. Trốn tránh đâu phải là cách hay nhất.

Thấy vẻ mặt Chuyên không mấy may xao động, cô thờ dài :

- Anh có nghĩ rằng, đến một ngày nào đó anh sẽ hối hận không ?

- Tôi nghĩ là không. Và bây giờ, điều tôi cần nhất là hủy bỏ cuộc hôn nhân này. Hy vọng là cô đừng làm khó tôi.

- Đến giờ em mới nhận ra, ở anh, mọi cái đều phải toàn mỹ, theo một khuôn mẫu nhất định, anh không chấp nhận những vướng mắc trong tình cảm. Em biết chắc rằng, một ngày nào đó anh sẽ hối hận.

Chuyên cười lãnh đạm :

- Tôi tin là tôi không hối hận. Từ trước giờ tôi luôn tin vào cách giải quyết vấn đề của tôi, và tôi chưa bao giờ bị sai lầm.

Thu Vân ngồi gục đầu nhìn xuống gạch. Trong vô vừa là cảm giác cuồng cuồng muốn thuyết phục, vừa là cảm giác mệt mỏi muốn buông xuôi. Cuối cùng

cô ngược lên định nói. Nhưng rồi nhìn vẻ mặt trơ lạnh của Chuyên, cô quyết định đứng lên :

- Tiếc là anh không chịu hiểu vấn đề. Đầu óc anh tỉnh táo quá, em đành chịu thua anh. Anh cứ viết đơn đi, em sẽ ký tên.

Nói xong cô đi thẳng ra cửa, không dám quay lại nhìn xem anh phản ứng ra sao.

Về nhà, cô gài cửa phòng, nằm vật vờ trên giường suốt buổi chiều. Tóc cô buông rơi cả dưới gạch, cả nghị lực và khao khát trước đây hoàn toàn tắt ngấm. Trong đời đã trải qua những lúc vinh quang và buồn tủi. Nhưng chưa bao giờ cô có cảm giác mệt mỏi như lúc này.

Buổi tối Thu Vân gượng ngồi dậy, soạn tất cả những lễ vật làm quà cưới bỏ vào hộp. Và cô đi một mình đến nhà Chuyên. Người mở cửa cho cô chính là anh. Trước cái nhìn tò mò của anh, cô lẳng lặng lấy chiếc hộp ra, chìa về phía anh :

- Đây là đồ cưới, em gửi lại anh. Sau này anh tặng cho người khác.

- Tôi không đòi, cô cứ giữ đi.

Thu Vân lắc đầu :

- Em cũng không có lý do gì để giữ. Anh cần nó hơn em.

Cô ấn chiếc hộp vào tay Chuyên. Rồi quay người đi ra xe. Hình ảnh cuối cùng cô mang theo là vẻ mặt ngạc nhiên của anh. Ngạc nhiên chứ không phải là đau khổ hay căm giận. Lần đầu tiên từ khi biết anh, cô mới nhận ra anh có trái tim bằng đá.

Đêm đó, Thu Vân ngồi một mình bên cửa sổ, không đau khổ hay suy nghĩ gì nhiều. Chỉ có cảm giác chết lặng. Cô cứ ngồi như thế đến tận sáng. Đó là hành động yếu đuối để vĩnh biệt một người sắp làm chồng , nhưng vĩnh viễn sẽ không bao giờ là chồng được.

Sáng hôm sau, Thu Vân gọi điện cho ông Hưng. Giọng cô hết sức tỉnh táo :

- Tôi muốn tham gia những chương trình ca nhạc của ông. Nếu ông không từ chối, thì tối nay tôi sẽ có mặt ở nơi diễn nào đó mà ông tổ chức.

- Thật chứ cô Vân. Cô không đùa chứ ?

- Tôi nói thật, rất thật.

Im lặng một lát, rồi giọng ông ta vỡ ra đầy vẻ ngạc nhiên :

- Tất nhiên là tôi đồng ý rồi. Trời ! Sao bỗng nhiên cô cắt đứt hoàn toàn với chúng tôi thế ? Tôi đã tìm mọi cách để liên lạc với cô, thật là khó khăn.

Thu Vân cười nhẹ :

- Xin lỗi vì lúc đó đã không giải thích với ông, nhưng tôi có việc riêng.

- Vậy lần này cô trở lại sân khấu hẳn chứ ?
- Tôi nghĩ, tôi không bỏ nó được.
- Như vậy thì tốt quá. Vậy tôi sẽ cho sắp tiết mục của cô vào chương trình tối nay. Có lẽ cô sẽ phải hát nhiều bài đây, khán giả yêu cầu...
- Tôi không từ chối đâu ông ạ.
- Tốt. Cô trở lại như vậy thật hay quá.
- Vậy tối nay nhé. Chào ông.

Thu Vân bỏ máy xuống. Cô đến mở ngăn kéo tìm chiếc điện thoại di động cũ. Đã từ lâu cô không xài tới nó. Nhưng bây giờ cô biết mình sẽ sử dụng rất nhiều.

Cô sẽ trở lại sân khấu, sẽ lao vào công việc, với những bận rộn như xưa. Nhưng lần này sẽ không còn bận lòng với những ganh ghét tị hiềm nữa. Cô đã thoát thân thành người khác. Không có tình yêu, đau khổ, thất vọng. Những thứ đó thật sự qua rồi.

Những ngày tiếp theo đó. Cuộc sống của Thu Vân thay đổi hẳn. Cô bận rộn hơn cả trước kia. Những hợp đồng thu băng, thu hình, những buổi biểu diễn trong thành phố. Và những chuyến lưu diễn cứ cuốn hút cô vào công việc. Thậm chí có lúc không có cả thời gian để thở.

Rất lâu rồi cô không gặp Quốc Tuấn. Huệ Linh nói anh đang kết hợp với ông Luận làm một bộ phim nhiều tập. Và đang theo đoàn làm phim đi xuống các tỉnh miền tây.

Cả Mai Châu cô cũng không nghe nói đến. Huệ Linh cũng không biết lúc này cô ta làm gì. Cô ta vắng bóng trong giới ca nhạc và chìm ngấm không một dư âm, chứ không gây dư luận ồn ào như Thu Vân. Có lẽ cô ta trở lại với lĩnh vực chuyên môn của mình.

Tối nay Thu Vân có lịch thu âm ở phòng thu của Quốc Tuấn. Cô diễn xong thì đã khuya. Cô đến phòng thu với tâm trạng vừa tò mò vừa có cái gì đó xao xuyến khó tả. Quốc Tuấn và anh kỹ thuật viên đang chờ cô. Thu Vân bước vào phòng cách âm, nhỏ nhẹ :

- Tôi đến có trễ không ?
- Cũng không trễ lắm. Mỹ Thanh vừa mới đi ra thôi, em nghỉ mệt một lát đi.
- Thôi, làm cho xong để anh Quý còn về.

Thu Vân vừa nói vừa bước vào vị trí của mình. Cô đeo phone vào tai, mắt nhìn vào bản nhạc. Cố gắng để không nhìn Quốc Tuấn. Còn anh thì nhìn cô chăm chăm, như không thể rời mắt khỏi cô.

Khi thu xong, anh kỹ thuật viên về trước. Thu Vân định về thì Quốc Tuấn giữ cô lại :

- Em có mệt lắm không ?

- Hơi mệt một tí, hôm nay em đi suốt ngày, chiều nay nằm được một lát nên cũng có thời giờ lấy lại sức. Hình như anh đi miền Tây về phải không ?

- Ừ.

Anh ra hiệu cho cô ngồi xuống. Rồi ngồi bên cạnh cô :

- Lúc này em khỏe không ?

- Cũng bình thường. Còn anh ?

- Cũng vậy. Em có muốn ăn gì không ?

Thu Vân gật đầu :

- Có cháo thì tốt.

- Vậy thì đi, để xe lại đây, lát nữa anh đưa về.

Thu Vân gật đầu đồng ý. Một lát sau cô đòi anh đưa đến chỗ bán hàng rong. Đó là gánh cháo bên đường. Cả hai len lỏi vào trong sát phía mái hiên. Ngồi xuống cạnh nhau. Quốc Tuấn nhìn quanh một cách tò mò :

- Sao em biết được chỗ này, ngon lắm à ?

Thu Vân gật đầu :

- Em với Huệ Linh hay ghé đây lắm, nó dẫn em đó.

- Hai cô thân nhau trở lại, kể cũng lạ.

Thu Vân mỉm cười :

- Lúc này nó tu lại, bớt ngoa ngoắt nhiều. À, lâu quá em không nghe nói gì về Mai Châu, lúc này nó làm gì anh biết không ?

- Tuần trước anh gặp cô ấy giữa đường, cô bảo là đã có chồng, và ở nhà làm nội trợ.

Thu Vân nhướn mắt :

- Nội trợ ? Nó chịu trời mình ở nhà sao ?

Quốc Tuấn cười thành tiếng :

- Ban đầu thì không chịu, nhưng áp lực của gia đình chồng lớn quá nên đành chịu thua. Hình như cô ta cũng không hài lòng lắm.

- Kể cũng lạ, bướng bỉnh và bản lĩnh như nó mà cũng phải khuất phục, em nghĩ chồng nó chắc phải cao tay lắm.

- Anh không biết, chắc phải có uẩn khúc gì đó.

Thu Vân tò mò :

- Không biết chồng nó là ai nhỉ, có phải đó là người lúc trước quen với Huệ Linh không ?

- Không, người khác.
- Anh thấy cháo có ngon không ?

Quốc Tuấn gật đầu :

- Cũng được, nhưng nó không ngon đến nỗi phải chịu ngồi ở vỉa hè mà thưởng thức, anh không hiểu nổi các cô.

Thu Vân nheo mắt :

- Chỉ cần thích thôi, còn thì ăn ở đâu cũng được. Em thích mấy chỗ thế này lắm.

Quốc Tuấn rút khăn lau miệng :

- Đó cũng là một ý thích ngộ nghĩnh. Biết đâu đi thế này hoài anh cũng đâm ra thích.

Cả hai đứng dậy, len lỏi đi ra đường. Ngồi vào xe, Thu Vân ngã người dựa vào nệm, có vẻ dễ chịu. Quốc Tuấn quay lại nhìn cô :

- Em mệt ?

- Dạ, hơi hơi.

Quốc Tuấn nói như nhận xét :

- Lúc này em có vẻ hồng hào hơn, vui vẻ hơn.

Thu Vân ngạc nhiên :

- Sao anh biết ? Lâu rồi anh có gặp em đâu.

- Cần gì gặp mới biết, em có vẻ được hồi sinh, anh mừng lắm.

Thu Vân định nói, nhưng anh đã bật công tắc. Chiếc xe lướt tới một cách êm ái. Thu Vân nhắm mắt lại như ngủ. Nhưng cô lại suy nghĩ về câu nói của Quốc Tuấn. Có lẽ nào anh vẫn cứ theo dõi cô ? Chuyện cũ đã qua, hay thật sự vẫn còn bỏ ngõ. Bây giờ là khoảng thời gian bình lặng nhất của cô. Tình cảm như một dấu lặng trong khuôn nhạc. Nhưng tối nay hiểu Quốc Tuấn vẫn còn quan tâm đến mình, cô không khỏi thấy xao xuyến.

Thu Vân ngân lên nốt nhạc cuối cùng, rồi cúi chào khán giả. Tiếng vỗ tay vang lên đầy cuồng nhiệt. Người ta tặng hoa tới tấp. Cô cười tươi và cảm ơn liên tục. Khi cô vào phía sau cánh gà thì hoa đã ngập trên hai tay.

Thu Vân ôm những bó hoa rời hậu trường đi ra xe. Nhưng đến cánh cửa bên hông nhà hát, cô gặp một người đứng chờ mình. Trên tay anh ta là một bó hoa hồng thật lớn.

Thu Vân đứng khựng lại nhìn anh. Đó là Chuyên, cô thấy vô cùng bất ngờ và ngạc nhiên. Bản năng làm cô quay đầu nhìn quanh xem còn ai nữa không. Nhưng Chuyên chỉ tìm cô. Anh bước đến, chìa bó hoa ra :

- Tặng em.

- Cám ơn.

Cô không nén được sự tò mò trong cái nhìn của mình, Chuyên cười với vẻ bối rối :

- Em về bây giờ chưa ?

Thu Vân gật đầu chứ không trả lời. Anh nói tiếp một cách thiếu tự tin :

- Anh muốn nói chuyện với em, được không ?

- Sao anh không đến nhà em ?

- Anh có đến mấy lần, nhưng không gặp. Anh nghĩ chỉ có cách đón như thế này.

- Có chuyện gì không anh ?

- Đứng giữa đường thế này khó nói chuyện lắm, anh có thể đưa em về không ?

Thu Vân lắc đầu, rồi đi về phía băng đá :

- Mình ngồi đây nói cũng được.

Cô đặt mấy bó hoa xuống chính giữa, và ngồi xuống. Chuyên cũng ngồi ở đầu bên kia. Anh nói như nhận xét :

- Hình như khi trở lại sân khấu, em càng thành công hơn. Anh thấy báo chí nhắc em rất nhiều.

- Hình như vậy, em cũng không biết nữa.

Và cô ngồi im chờ Châu nói. Nhưng thấy anh cứ trầm ngâm nhìn cây kiềng trước mặt, cô đành hỏi cho có chuyện :

- Lúc này anh thế nào ?

- Bình thường.

- Anh có nhận chương trình nào nữa không ?

- Không.

Không khí lại chùng xuống, có vẻ rời rạc. Thu Vân cũng đâm ra không biết nói gì. Cô chờ Chuyên lên tiếng. Cô không tin một người như anh lại chịu khó đứng chờ cô diễn cho xong, chỉ để gặp và nói những chuyện vu vơ.

Khá lâu Châu mới bắt đầu nói, giọng anh có vẻ khó khăn :

- Sau này nghiệm lại những gì em nói, anh mới thấy em đúng. Quả thật là từ lúc chia tay em, anh không tìm được sự thanh thản như anh nghĩ. Anh luôn sống trong tâm trạng bi đát, như mình đã tự làm đổ vỡ điều quan trọng nhất trong đời mình.

Thu Vân hơi quay đầu lại nhìn Châu. Nhưng vẫn im lặng nghe. Có lẽ sự im lặng của cô làm Chuyên được khuyến khích hơn, anh nói tiếp với vẻ nhẹ nhàng hơn :

- Có nghĩa là anh không thể quên em như anh muốn, em hiểu điều đó không?
- Em đã cố thuyết phục anh, sao lúc đó anh không tin ?
- Lúc đó anh bị một cú sốc quá lớn. Và lại quá bất ngờ. Nó làm anh mất bình tĩnh. Và anh nghiêng về lý lẽ của gia đình anh hơn.

Thu Vân thở nhẹ :

- Em đã biết chuyện đó, nhưng không dám nói ra vì sợ đụng chạm đến gia đình anh, em chỉ biết năn nỉ anh, tiếc là anh cố chấp quá.

- Lúc đó anh bị choáng vô cùng, và mất lòng tin ở em. Anh thấy cần giải quyết theo lý trí, và sai lầm của anh là chỉ nghe theo lý trí mà bỏ qua sự ràng buộc của tình cảm.

- Lúc đó anh xem tình yêu nhẹ quá.

- Tưởng như vậy, nhưng hóa ra nó trói buộc nhiều đến mức anh không ngờ. Khi bình tĩnh nhìn lại, anh mới thấy anh yêu em nhiều hơn sự nhận thức của anh.

Thu Vân cười nhẹ :

- Có lẽ vì anh sống thiên về lý trí nhiều hơn, cái đó cũng có cái hay của nó.

C nói một cách chua chát :

- Trước giờ anh rất tự tin vào bản thân mình. Anh giải quyết mọi chuyện luôn hợp lý, luôn thành công. Nhưng khi đụng đến điều quan trọng nhất đời người, thì anh lại sai lầm nghiêm trọng.

- Anh thấy hối hận vì cách giải quyết đó sao ?

- Nếu anh nói là bị dày vò vì hối hận, em có tin không ?

- Em cũng không biết nữa.

- Máy tháng nay anh cứ sống trong tâm trạng bất an. Cảm giác của một người làm đổ vỡ thứ quý giá nhất trong đời. Anh sống không còn thanh thản nữa.

Thu Vân nói nhỏ :

- Em cứ nghĩ anh đã quên được rồi, vì anh thuộc mẫu người ngấn nấp trong cuộc sống. Nghĩa là biết loại bỏ những vướng bận.

- Anh có thể làm được chuyện đó, trừ tình yêu với em.

Thu Vân cười gượng :

- Cái gì qua rồi thì đừng để bị dằn vặt nữa, nó không giải quyết được gì ngoài việc làm cho mình khổ sở. Anh quên đi.

Chuyên lắc đầu :

- Anh không quên được.

Anh chột nghiêng người tới, nắm tay cô xiết mạnh :

- Cho anh xin lỗi chuyện cũ, mình có thể bắt đầu lại được không em ?

Thu Vân để yên trong tay anh, nhưng lắc đầu rất nhẹ nhàng :

- Muộn rồi anh à. Em không còn nhiệt tình nữa, em đã quên được chuyện đó rồi.

- Em còn giận anh ?

- Không phải là giận. Mà là không còn muốn quay lại. Giận thì có thể hàn gắn. Còn hết tình cảm rồi thì không còn nhiệt tình làm lại đâu.

Vừa nói cô vừa rút tay ra. Chuyên buông tay cô, ngời bần thần thật lâu. Vẻ mặt đầy thất vọng. Anh nói nhỏ :

- Anh biết anh đã làm em buồn, sau này nhớ lại, anh thật sự ân hận. Bỏ qua cho anh đi Vân.

Thu Vân hiểu sự ray rứt trong lòng Châu khi anh nói ra. Nhưng điều đó không thể làm khơi lại trong cô ngọn lửa đã tắt. Đó mới là điều quan trọng. Và cô nói nhẹ nhàng nhưng cương quyết :

- Em đã bỏ qua hết rồi, không còn giận anh, cũng không còn đau khổ. Giá mà em còn đau khổ, thì em sẽ bằng lòng tha thứ. Nhưng mà anh hiểu không, em rất dửng dưng khi nhớ lại chuyện đó.

- Điều đó chứng tỏ là em chưa hề yêu anh.

- Em không phủ nhận chuyện đó. Trước đây em đã từng nói với anh, em tới với anh vì một chút tình cảm cũ, lúc đó em quá đau khổ, chỉ muốn tìm sự yên ổn ở anh, đặt tất cả hy vọng vào anh.

Chuyên ngắt lời :

- Em cần một chỗ dựa chứ không hề yêu, thì ra em đối xử với anh như vậy, đến giờ anh mới biết.

- Lúc đó em đã nói thật với anh rồi.

- Anh cứ nghĩ đó là thời gian đầu, anh cứ nghĩ em đã bị chinh phục... Thật không ngờ.

Giọng anh chột gần đi :

- Nếu vậy thì tại sao em lại tha thiết với anh, lúc đó em thuyết phục anh nhiệt tình lắm mà. Vậy mà mấy tháng trời anh nghĩ em đau khổ.

- Em rất đau khổ khi bị từ hôn, anh không hiểu sao ?

- Đừng ngụy biện nữa, anh không tin.

- Tùy anh, nhưng lúc đó em rất thật lòng, em coi anh là quan trọng nhất trong đời em, tôn thờ anh. Nhưng anh đã làm em thất vọng.

- Thất vọng cái gì ?

Thu Vân cười buồn :

- Khi em nằm trong bệnh viện, người mà em đã chia tay lúc nào cũng túc trực bên cạnh em, lo lắng cả từng ý nghĩa đau khổ của em. Còn anh, người sẽ là chồng em thì thậm chí không đến thăm một lần, không cần biết em ra sao. Liệu em có đứng đưng được không ?

Chuyên đưa tay vò mớ tóc, giọng chán nản :

- Lúc đó anh rất khủng hoảng tinh thần.

- Và không muốn liên lụy đến em, vì sợ bị tai vạ...

Thấy Châu lặng thinh, cô chợt cười một cách vô thức :

- Nếu anh thích sống yên ổn, sợ những gay cấn trong đời, thì hãy tránh xa em đi.

- Những cái đó có thể tìm cách giải quyết, còn tình yêu thì khó tìm thấy lắm em.

- Tiếc là anh nhận ra trễ quá. Anh biết lúc đó em cần anh thế nào không ? Còn anh thì làm cho em thấy em là tai họa của anh.

Cô ngược mặt lên, thở nhẹ :

- Lúc đó em mất tất cả. Cái mà em có thể giữ và không sợ bị mất là sân khấu, và em quyết định quay lại. Rất may là người ta không từ chối em, nếu không em mất tất cả.

Chuyên ngồi gục đầu nhìn xuống đất. Nhìn anh có vẻ buồn da diết. Có lẽ anh hiểu nhiều hơn những gì Thu Vân nói. Và biết rằng chẳng có gì thuyết phục được cô. Nhưng vì tình cảm quá nhiều đối với cô, nên anh cố gắng thuyết phục:

- Anh biết ngay bây giờ bảo em chấp nhận không phải là dễ. Nhưng vì tình cảm cũ, em hãy kiên nhẫn được không Vân ?

Thu Vân lắc nhẹ đầu :

- Em không hiểu anh muốn nói gì.

- Chúng mình mỗi đứa đều tự cố gắng xây dựng lại, chỉ cần em trở lại với anh, anh sẽ dành nhiều thời gian giúp em hàn gắn chuyện cũ. Làm tất cả những gì em muốn.

- Không, cái gì đã qua, níu kéo lại gương ép lắm, em không còn nhiệt tình đâu. Khi em quyết định trở lại giới ca nhạc là em đã cắt đứt rồi, đừng mất thời gian cho em.

Không đợi Chuyên có ý kiến, cô nói thêm:

- Dù không còn sự kính trọng, em vẫn cảm ơn ý định tốt đẹp của anh đối với em, tiếc là quá muộn rồi. Anh quên em đi.

Cô chủ động đứng dậy, chìa tay ra :

- Chúc anh tìm được người khác đơn giản hơn em. Dù sao em vẫn xem anh như một người thầy.

Chuyên bóp nhẹ tay cô, nhưng vẫn không ngẩng đầu lên. Cử chỉ tuyệt vọng của anh làm Thu Vân thấy khó xử. Cô đứng im như phân vân, rồi cuối cùng rút tay ra. Nhẹ nhàng gom mấy bó hoa trên băng đá và bỏ đi.

Phía sau cô, Chuyên vẫn ngồi gục bất động trên băng đá.

Thu Vân vừa ra khỏi khoảng sân tối thì nghe tiếng gọi của Huệ Linh. Cô quay đầu lại nhìn và đứng chờ. Huệ Linh đi nhanh về phía cô :

- Anh ta tìm mày có chuyện gì vậy ? Nãy giờ tao đứng nhìn, thấy anh ta cứ gục đầu nhìn xuống, chuyện gì nữa vậy ?

- Anh muốn đám cưới trở lại.

- Ôi trời, sao lạ vậy ?

- Chính tao cũng không ngờ.

- Lạ nhỉ, lúc trước quyết liệt từ hôn, tao nghĩ ông này sắt đá quá, không ngờ cũng là người yếu đuối. Rồi mày trả lời sao ?

- Từ chối.

Huệ Linh tò mò :

- Thật không đấy ? Người ta chủ đi nh dàn hòa, nếu còn thương thì đồng ý đi, đừng có chơi trò trốn tìm nghe.

Thu Vân lắc đầu :

- Tao không thích ông ọ bắt thiên hạ năn nỉ đâu. Chuyện đó qua rồi, coi như cho qua.

- Hình như mày cũng không yêu ông ta lắm, chứ nếu yêu thì đã bị thuyết phục rồi.

- Hình như là vậy. Tao nghĩ nếu ai yêu tao thì phải có can đảm đối phó với bất trắc, chẳng hạn như chuyện Huy Bình.

- Nhưng từ đây về sau mày yên tâm rồi, ông ấy không thể ra ngoài đời được nữa, quây gì được mà quây.

- Biết đâu đấy. Sau này nếu gặp người khác, tao sẽ nói điều đó đầu tiên, đừng để chuyện xảy ra như anh Chuyên khổ lắm.

Huệ Linh khẽ bĩu môi :

- Bây giờ tao mới dám nói, chứ ông ấy không có bản lĩnh gì cả, sợ bị trả thù mà bỏ rơi cả vợ sắp cưới, đàn ông mà như thế thì bảo vệ nổi ai.

Thu Vân cười vói vẻ đồng tình thâm lặng. Huệ Linh nói tiếp :

- Tao thấy phục anh Tuấn đó Vân, lúc trước anh bảo vệ mày tới cùng. Chứ không sợ Huy Bình như anh Chuyên.

Thu Vân thờ dài :

- Thôi, chuyện qua rồi. Nhắc lại làm gì.

- Nhắc lại rồi mày buồn chứ gì.

- Sao mày biết tao buồn ?

- Thật không ?

- Tao nghĩ chuyện gì đến sẽ đến. Những gì là của mình thì mình sẽ tìm lại, còn không phải thì thôi, cho nên tao không buồn.

Huệ Linh nhăn mũi :

- Mày nói chuyện khó hiểu bỏ xừ. Nói đơn giản đi, vậy là sao ?

- Chẳng có gì đâu.

- Vân này, nếu không còn gì với ông Chuyên, thì mày quay lại với anh Tuấn đi, tao thấy ảnh lo cho mày lắm. Kinh nghiệm cho tao biết, nếu người nào không còn thương mình, thì họ không tỏ vẻ quan tâm quá mức, anh Tuấn thì không rời mày lúc mày bị nạn, đó mới là người vì mình tới cùng.

Thu Vân chột đứng lại, cố ý nhìn mặt Huệ Linh, mắt hơi nhướn lên như trêu chọc. Tự nhiên cô nâng đưa tay lên quẹt mặt :

- Cái gì nhìn ?

- Lúc này mày bớt lạnh chanh, bớt nói nhiều, và có vẻ triết lý.

- Vậy sao... Ồ, chắc tại già rồi, sắp là bà Huệ Linh rồi.

Cả hai cười khúc khích. Và đi ra đường. Mỗi người đều đến xe của mình. Thu Vân đặt những bó hoa xuống nệm, rồi nhắm mắt lại thư giãn. Tối nay cô biết mình sẽ nghĩ về cuộc gặp với Chuyên lúc này. Bởi vì anh đã khơi cho cô một khoảng thời gian buồn bã sóng gió. Chứ chẳng phải vì xúc động.

Về nhà, cô đi thẳng lên phòng. Nhưng một hộp quà và một chùm bong bóng trên giường làm cô chú ý. Mà không phải chỉ có bong bóng trên giường, chúng bay lơ lửng đầy cả phòng, nhìn thật đẹp mắt.

Thu Vân ngơ ngác đứng nhìn. Không hiểu ai đã làm điều này cho mình.

Thu Vân ngơ ngác đứng nhìn. Không hiểu ai đã làm điều này cho mình. Cô bước đến, cầm chiếc hộp định mở ra xem. Nhưng tiếng chuông reo lên làm cô đặt chiếc hộp xuống, quay qua nhắc máy :

- Alô.

Trong ống nghe, giọng Quốc Tuấn vang lên dịu dàng :

- Em về lâu chưa ?

Thu Vân chợt thấy hồi hộp :

- Em vừa mới về, có phải anh đã làm chuyện này không ?

- Em thích không ?

- Chưa bao giờ... em không nói được. Nhưng tại sao anh làm thế ?

- Anh muốn em nhớ ngày kỷ niệm của hai đứa mình.

Thu Vân nhú mày cố nhớ. Nhưng chịu thua. Cô thì thầm :

- Ngày gì vậy anh ?

- Đó là ngày anh thấy em lần đầu tiên, khi em đến phòng thu của anh.

Thu Vân chớp mắt cảm động :

- Tại sao anh lại lấy ngày đó, mà không là lúc anh tỏ tình với em ?

- Anh nghĩ anh đã chọn em từ lúc đó, cái đó mới có ý nghĩa.

Hình như cảm thấy nói ra không tiện, Quốc Tuấn chợt yên lặng, Thu Vân cũng cố nén xúc động, cô nói nhẹ nhàng :

- Bong bóng đẹp quá, phòng em đẹp chưa từng thấy. Em thích lắm.

- À, có chuyện này anh cần nói với em. Anh sẽ làm bộ phim video, chỉ tuyển những bài hát của anh, nếu anh mời, em có đồng ý không ?

- Vâng. Em không từ chối.

- Đó là album riêng của em đó Vân, chỉ một mình em thôi coi như làm kỷ niệm cho anh vậy.

- Em nói rồi, em rất hân hạnh nhận lời, nói thế có khách sáo không ?

- Không nói thì hay hơn. Anh sợ nghe em khách sáo, ừ một tiếng là đủ rồi.

- Em đùa đấy.

- Chùng nào sẽ bắt đầu đây ?

- Tùy anh.

- Trong thời gian quay phim, anh muốn bắt cóc em, tuyệt đối em sẽ không tham gia chương trình khác. Chỉ là của anh thôi.

Thu Vân rất thích nghe câu nói này. Cô chợt nhớ có một thời cô từ chối hát những bản nhạc của anh. Có một thời nghĩ về nhau bằng cảm giác nhưc nhối. Cô chợt đứng bần thần mà không nhớ là đang nói chuyện.

Quốc Tuấn có vẻ ngạc nhiên với sự yên lặng bất ngờ của Thu Vân, chờ hoài không nghe cô lên tiếng, anh hỏi thận trọng :

- Em nghĩ gì vậy Vân ?

- Em đang nhớ, có một lúc em ghét hát nhạc của anh.

Trong máy, cô nghe tiếng anh cười khẽ :

- Còn bây giờ ?

- Em cảm thấy, hình như em không muốn hát nhạc của ai khác, ngoài anh.

Quốc Tuấn im lặng khá lâu, không biết anh nghĩ gì về câu nói đó. Thu Vân chỉ nghe một tiếng cười nhỏ trong máy. Rồi giọng anh có một cái gì đó rất đặc biệt :

- Em hoàn toàn thoát ly rồi chứ, Vân ?

Câu nói tối nghĩa như thế, nhưng Thu Vân vẫn hiểu. Cô trả lời như kể :

- Lúc tối nay anh ấy đến tìm em. Nhưng em đã từ chối, em hiểu mình không còn vướng bận gì nữa. Đối với em bây giờ, tình cảm là một cái gì vừa mơ hồ vừa rất xa.

- Anh hiểu, em cần phải có một thời gian nữa, một thời gian như giấu lặng trong bản nhạc. Rồi em sẽ trở lại như trước. Cần những gì mình đã từng thích.

- Vâng, em cũng đã từng nghĩ như vậy.

- Bây giờ em hoàn toàn tự do rồi đó Vân. Anh nghĩ em sẽ không bị chi phối bởi bất cứ ai.

- Em cũng không biết, có điều là trong thời gian này em muốn được yên tĩnh. Em đọc câu này cho anh nghe nha :

"Cũng có lúc, xin anh, để cho em yên lặng

Như làn sóng xanh sông vẫn tặng cho bờ".

Vậy đó, khi bình lặng rồi, em sẽ khác đi. Có lẽ lúc đó em sẽ bắt đầu cho những ý nghĩ mới.

Quốc Tuấn lại im lặng rất lâu. Thu Vân ngồi xuống giường, kiên nhẫn chờ. Cuối cùng anh nói bằng một giọng rất trầm :

- Anh biết đây là lúc em không thể tiếp nhận, nhưng anh vẫn nói điều này. Một câu thôi, là anh vẫn yêu em. Chúc em ngủ ngon.

Thu Vân còn đang ngỡ ngàng thì Quốc Tuấn đã gác máy. Cô cũng nhẹ nhàng bỏ máy xuống. Rồi cứ ngồi yên trong phòng, những chiếc bong bóng vẫn bay lơ

lửng. Có một chiếc lơ lửng trước mặt cô. Thu Vân im lặng nhìn. Cô chợt nhớ có lần Huệ Linh nói về chuyện của cô với Quốc Tuấn bằng một câu "nhạc". Đó là bản tình ca còn bỏ dở.

Hết